

РЕШЕНИЕ

№ 32797

гр. София, 20.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав, в
публично заседание на 09.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **6850** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Подадена е жалба от К. Н. Р. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/№ 1096/29.05.2026 г., издадена от мл. автоконтрольор, IV група, I сектор „Пътна полиция“ към СДВР, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, бб) от Закона за движението по пътищата.

Заповедта се основава на твърдение, че на 28.04.2026 г. около 08:25 ч., в [населено място], по [улица]в посока към [улица], срещу № 21, неизвестно лице е управлявало мотоциклет марка „Yamaha“, с [рег.номер на МПС] , собственост на жалбоподателя и поради липса на контрол е реализирал пътнотранспортно произшествие с автомобил „РАМ 1500“ с рег. [рег.номер на МПС] , след което е напуснал местопроизшествието и не е изпълнил задълженията си като водач на МПС – не е уведомил компетентните органи на Министерството на вътрешните работи – не е изпълнил задълженията си на участник в пътнотранспортно произшествие. На това основание е отнето свидетелството за управление на жалбоподателя до решаване на въпроса за отговорността му, ни за не повече от 3 месеца - по чл. 171, т. 1, б. „з“, бб) от Закона за движението по пътищата.

Жалбоподателят оспорва твърденията на административния орган относно липсата на контрол върху управляваното моторно превозно средство. Позицията се базира на липсата на описание на механизма на извършване на нарушението. Оспорва се и твърдението, че е напуснал местопроизшествието,

като се твърди, че липсват каквито и да било доказателства за това деяние. Излага се още, че изобщо не е установено настъпването на такова пътнотранспортно произшествие, участието на жалбоподателя в него, както и настъпването на каквито и да било вреди. Аргументира се и липса на съразмерност на мярката с деянието. Искане се отменя на заповедта.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адвокат, който поддържа жалбата и претендира присъждане на разноски. Заявява, че клиентът му изобщо не е разбрал, че е настъпило ПТП.

Ответникът - мл. автоконтрольор, IV група, I сектор „Пътна полиция“ към СДВР, не се явява и не се представлява. Постъпило е писмено становище от процесуален представител, за ход на делото и по същество на спора. Претендирано е присъждане на юрисконсултско възнаграждение и е възведено възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Софийска градска прокуратура не е встъпила в процеса.

Административен съд – София-град, III отделение, 78 състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

В обжалваната ЗППАМ са описани следните обстоятелства: На 28.04.2026 г. около 08:25 ч., в [населено място], по [улица] в посока към [улица], срещу № 21, неизвестно лице е управлявало мотоциклет марка „Yamaha“, ДК [рег.номер на МПС], собственост на жалбоподателя, и поради липса на контрол е реализирало пътнотранспортно произшествие с автомобил „RAM 1500“, с рег. [рег.номер на МПС], след което е напуснал местопроизшествието и не е уведомил компетентните органи на Министерството на вътрешните работи – не е изпълнил задълженията си на участник в пътнотранспортно произшествие.

Мярката – отнемане на СУМПС на жалбоподателя е наложена на жалбоподателя в качеството му на собственик на МПС и на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, бб) от Закона за движението по пътищата.

Приложени като доказателства са съставения АУАН, декларация от другия участник в ПТП, докладна записка и скица на ПТП.

В акта е описана идентична фактическа обстановка на тази в заповедта. В декларацията си жалбоподателят е заявил, че не е участвал в ПТП, няма щети по мотоциклета и не му е известно с него да са причинени щети. Написал е, че на посочената дата е бил на работа в офиса. Не е посочено, кой е управлявал мотоциклета.

В декларацията на другия водач е записано, че на 28.04.2026 г. около 08:25 ч., в [населено място], в близост до Руски паметник е управлявал автомобил, с рег. [рег.номер на МПС], спрял е в задръстване на [улица] в посока Руски паметник, моторист е изпреварвал колоната, но поради близост на насрещно движещия се автомобил се е зажулил в неговата кола, след което напуснал мястото. Водачът на другото МПС също напуснал, като закарал децата на детска градина, след което се върнал. Записал е, че няма пострадали. Не са описани щети по МПС-то. Не е посочен

номера на мотора.

Съставена е скица на ПТП, в която има подпис на водача на другия автомобил. В нея е вписан № на мотора СА4225М. Изрисувано е, че същия е закачил задна лява страна на мотора. Не са описани щети.

Описаните обстоятелства съдът прие за установени от писмените доказателства в административната преписка.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Видно от представените към преписката заповед № 513з-12086/14.10.2025г на директора на СДВ, заповедта е издадена от компетентно лице.

Процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.

Независимо от това, съдът намира, че заповедта е издадена в нарушение на материалния и процесуалния закон.

Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ на ЗДвП, предвижда налагането на принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от три месеца, за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8.

Нормата изисква констатиране на конкретни правонарушения, чиято правна квалификация е изрично посочена в нея. В случая тя препраща и изисква констатирано нарушение по някой от изброените норми: чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8 от ЗДвП.

В конкретния случай, в нарушение на изискването за посочване на правните основания на издаване на акта, в ПАМ не е посочено нито една от нормите към които законът препраща (чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8 от ЗДвП). От съдържанието на акта също не може да се изведе относима на посочена в чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ на ЗДвП норма, доколкото са посочени следните нарушение норми - чл. 188, ал. 1, чл. 20, ал. 1 и чл. 123, ал. 1, т. 3 от ЗДвП.

Допуснато е съществено процесуално нарушение, като не са посочени праните основания за издаване на акта, което препятства правото на защита на жалбоподателя и е самостоятелно основание за отмяната му.

К. сам описаните факти, съдът намира, че единствената приложима норма към която в случая чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ на ЗДвП е възможно да препраща е тази на чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП. Тя предвижда наказание лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок три месеца и глоба 200 лв. за водач, който наруши задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие. Това е санкционната норма под която може да се подведе деяние с посочената в акта правна квалификация – чл. 123, ал. 1, т. 3 от ЗДвП. Тази квалификация отговаря на нарушение, което извършва водач, който след ПТП с причинени вреди не остане на мястото за да съдейства за установяването им, не уведоми органите на реда при липса на съгласие между водачите и не изчаква идването им. В случая, обаче, не са констатирани и описани никакви вреди. Следователно не е установено и описано деяние с посочената в акта правна квалификация.

Съобразно описаните факти, деянието по-скоро би могло да се подведе под хипотезата на чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП – водач, който след ПТП не спре за да установи, какво са вредите. Доказателствата по делото, обаче, не водят до извод и за подобно нарушение, доколкото от написаното от другия водач – мотористът се зажулил в спрялата кола, изобщо не може да се направи извод да е настъпило ПТП. Не става ясно, какво е имал предвид, движил ли се мотористът в този момент, спрял ли се или само се е опрял на автомобила, причинил ли е някакви вреди, съприкосновението с мотора или с тялото е било.

В процеса по оспорване на ПАМ, административният орган носи тежестта (чл. 170, ал. 1 АПК) при условията на пълно и главно доказване да установи фактическите основания за издаване на акта, респ. наличието на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП, а именно: първо, че жалбоподателят реално е участвала в ПТП, и второ – че същият не е изпълнил задължението си, както и кое точно задължение.

В конкретния случай ответникът не само е описал неясни и противоречащи си факти, от които не става ясно извършеното деяние, но и не е посочил точно правните основания и не е ангажирал достатъчно доказателства за основания за налагане на мярката.

Нормата на чл. 123, ал. 1, т. 1 - 3 ЗДвП изисква съзнателно (виновно) неизпълнение на задълженията. За да е съставомерно деянието, водачът трябва да е възприел съприкосновението между автомобилите (визуално, чрез звук или удар) и въпреки ясното съзнание, че е участник в ПТП, умишлено да е напуснал мястото, с което е възпрепятствал установяването на последиците от него. Конструкцията на чл.123 от ЗДвП е такава, че регламентира последователно задълженията на водача. Според ал.1, т.1 водачът на пътно превозно средство, който е участник в

пътнотранспортно произшествие, е длъжен без да създава опасност за движението по пътя, да спре, за да установи какви са последиците от произшествието. Следващите точки на същия член регламентират какво е правно-дължимото поведение на водача, ако при произшествието са пострадали хора (т.2) или когато при произшествието са причинени само имуществени вреди (т.3). В случая не се установява никоя от сочените хипотези, за да се изисква и очаква от лицето оставане на място и още повече уведомяване на МВР.

По преписката липсват каквито и да било данни за обективно изясняване на случая, с което административният орган е допуснал съществено нарушение на чл. 7 (принцип за обективност) и чл. 35 АПК (задължение за изясняване на фактите преди издаване на акта).

На последно място, не са налице за прилагане на марката по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ на ЗДВП, доколкото в нормата изрично се сочи, че се прилага само спрямо водач на МПС. В случая в заповедта е записано, че водачът на МПС-то е неизвестен и тя е приложена спрямо жалбоподателя като негов собственик, което законът не допуска.

Изложеното сочи, че оспореният административен акт се явява незаконосъобразен, като издаден в нарушение на материалния и процесуалния закон и следва да бъде отменен.

При този изход на спора заявената от жалбоподателя претенция за присъждане на разноски е основателна. Направени са разноски в размер на 505,11евро, които следва да се възложат на СДВР. Съдът намира за неоснователно отправеното от ответника възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. То е немотивирано и съответства на фактическата и правна сложност на делото и на процесуалното му развитие.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК Административен съд – София-град, III отделение, 78 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на К. Н. Р., ЕГН [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/№ 1096/29.05.2026 г., издадена от мл. автоконтрольор, IV група, I сектор „Пътна полиция“ към СДВР, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, бб) от Закона за движението по пътищата - временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса с отговорността, но за не повече от три месеца.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на К. Н. Р., [ЕГН], разноски по делото в размер на 505,11евро).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДВП.

СЪДИЯ: